

Mihee (deli).

Ti jedno pest

Dobiš jih Franek in še šest —

Ivanka, ti boš več dobila,

Ker lestvo si na grič nosila —

Tù, Tonček, ná, pergišči ti

In pa še tri in pa še tri —

Takó! A, glejte, tó-le malo,

To moje je, kar je ostalo. —

Sedaj pa le pokúsi vsak,

Kako je črešnjev sad sladák!

Ivanka.

Nè, jaz jih raje bom shranila

In bratec ž njimi pogostila.

Franek.

A jaz jih nesem materi —

Tonček.

Jaz tudi. — Kaj pa, Mihee, ti?

Mihee.

Saj res! V šopké jih naberímo,

In šopke z repki povežimo,

Potém pa šopek mamici,

Očetu, tudi babici

In bratcu, séstrici nesímo,

Da vsi, da vsi se veselímo

V tem letu prvega darú

Od črešnje sladkega sadú. —

(Delajo šopke in naredivši je, razidó se.)

—m—.

Najdeni denar.

Milica je bila pridna in poslušna deklica. Imela je skrbnega očeta in dobro mater, ki sta jo vedno lepo učila. Rada je poslušala Milica lepe nauke svojih skrbnih roditeljev in jih vestno spolnovala, zato sta jo tudi oče in mati pristrčno ljubila. Nekega dné, bilo je ravno v praznik vnebohoda Gospodovega, napravi se v cerkev k sv. maši. Po opravljeni službi božje domóv gredé zagleda na cesti nekaj svitlega ležati. „Kaj je to?“ misli si, pobere in ogleduje. Bila je desetica. Srčno se je razveseli Milica, ter premišljuje, kako bi jo najbolje obrnila. Hitro teče k materi. „Mati, ljuba moja mati, glejte, kaj sem našla! Desetico, pravo desetico!“

„Res, desetica je. In kaj bodeš ž njo, hčerka moja?“

„Dà, tega še dobro ne vem! Ali ne veste mati, da desetica še ni moja, da-si jo sem našla. Lastniku vrniti je ne morem, ker ne vem, kdo jo je zgubil. Najbolje bi pač bilo, da jo podelim kakemu siromaku.“

„Prav takó, hčerka ljuba,“ reče mati, vesela takega odgovora. — „A kateremu siromaku jo hočeš dati?“

„Tega pa tudi še ne vem,“ odgovori Milica.

„No, naj ti povem jaz. Vidiš, tam-le v ónej bornej hišici stanuje uboga, slepa vdova. Bolna je in nema družega nego to, kar jej podelé dobri, usmiljeni ljudje. Pojdi k njej, draga moja, in nesi jej najdeno desetico v Boga imé. Vrh tega ti jaz pridam še steklenico vina, da se bolna sirota ž njim nekoliko poživi in okrepeča.“

Milica je bila tega zelo vesela, ter komaj čaka, da bi vže šla k ubožnej, slepej vdovi. Popóldne, ko je dodelala šolske naloge, dovoli jej mati, da otide.

Uboga ženica je bila lepega darú zelo vesela, ter se pridnej in ljubeznivej deklici pristrčno zahvaljuje, obetajoč jej, da bode vedno ljubega Boga prosila, naj bi dal obilo blagoslova njej in njenim dobrim starišem.

Albina Trevnova.

